

מדי שבוע מציע „העולם הזה“ עמוד אורח. המילה, התמונה, הגרפיקה – כולן על אחריותו. ביטוי למה שהוא רוצה להעביר לקורא

השבוע: בועז אפל באום

בפארים לא שבתה הגיליוטינה אף-יום

בפאריס לא שבתה הגיליוטינה אף-יום
וגם לא המסרגות
של הנשים הרעבות.
הן רעבו ללחם,
הן גם צמאו לדם.
אבל יותר מכך יצאה נפשן
להתעלס.
להתעלס עם הקצינים הצעירים של צבא-המלך –
עם הרזונים והנסיכים
שתרגלו גופם בסף, בדוקרב.

★

כימה היה כבר לעשות
— שם בוורסאי השחצנית.
המלך התעסק בשעוניו האלף:
תיקן, פירק ושוב הרכיב אותם כקודם.
והמלכה הציגה מחזות-דרועים:
גידלה כבשים וגם חלבה אותן
במורידה.

★

אזמה נשאר כבר לעשות
אם לא להסתייף ולהפגין שרירים.
וכאשר נפל הפור —
ובית-קאפט — סולק —
החלו מביאים בשר-טרי לכיכרות.

★

והזקנות המרושות שנשארו בלי שיניים —
עלזו אל-מול השחיטה
וגם החליפו חוויות:
מי נאה ומי חסון
ומי מחוק כמלפפון.
וציקצקו בפה-ערום —
מעין אתנחתה-קומית —
בין בורבון לנפוליאון.

